

РЕШЕНИЕ

№ 999

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 137 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВА Н. КАЧЕРИЛСКА

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВА Н. КАЧЕРИЛСКА
Административно наказателно дело № 20241110201847 по описа за 2024 година

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание. След съвещание СЪДЪТ намира следното:

Предмет на оспорване в настоящето производство е заповед за задържане на лице № 225зз-66/20.01.2024 г. за задържане на жалбоподателя Л. С. Л., съставена от ответника И. В. И. на длъжност „командир на отделение“ при 01 РУ - СДВР. Жалбата се явява процесуално допустима, доколкото е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК срок, от легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на обжалване.

След като се запозна с конкретната заповед за задържане и материалите по делото, Съдът намира следното:

В производството по съдебно оспорване на индивидуални административни актове, каквато е въпросната заповед на полицейския орган, съдът следва да провери съществуването на петте основания за законосъобразност на оспорения административен акт – наличие на компетентност; спазване на изискуемата писмена форма; спазване на съответните административно-производствени правила при издаване на акта; спазване на материалния закон и спазване целта на закона, които се извеждат

по аргумент от чл.146 от АПК. Липсата на който и да било от съответните реквизити прави съответния акт незаконосъобразен, а в някои тежки форми на порока – и нищожен.

Съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, а именно полицейски орган в О., в рамките на неговата материална, темпорална и териториална компетентност. Заповедта е издадена в законоустановената писмена форма и е подписана от лицето, посочено за неин автор, както и от задържаното лице. Съдът намира, че заповедта за задържане на лице съдържа всички законови реквизити, включително и основанието за нейното издаване, а именно това по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, който предоставя правото на полицейските органи да задържат лица, за които има данни да са извършили престъпление. В заповедта като фактическо основание на задържането е посочено, че се отнася за деяние по чл. 343б, ал. 3 от НК, свързано с управление на МПС след употреба на наркотични вещества на площада на авиацията в гр. София. Съдът намира, че така даденото фактическо описание на деянието е достатъчно, с оглед спецификите при издаване на заповеди за задържане на лица, като в случая не може да се очаква или изисква посочване на всички признаци на евентуално престъпно деяние, както например в постановлението за привличане към наказателна отговорност или в обвинителен акт.

Поради бланкетния характер на заповедта за задържане и условията на незабавност, в които се съставя, не може да се очаква в нея да се изписва цялата установена фактическа обстановка, каквито изисквания поставя наказателния процес. Достатъчно е да се установи, че в случая са били събрани данни, че лицето е извършило престъпление, като същото бъде описано със своите основни характеристики. Понятията „данни за извършване на престъпление” по ЗМВР и „достатъчно данни” по смисъла на чл.207 от НПК имат различно съдържание и законът при издаване на заповед за задържане на лице не поставя изискване вината му да е несъмнено доказана по предвидения в НПК ред. В контекста на изложеното, стандартът относно преценката за наличието на достатъчно пълно и ясно описание на фактическите и правни основания за задържането по ЗМВР, е зададен в *Решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България*, което приема, че обоснованото подозрение, че лицето е извършило престъпление, което е основание за задържането му, не може да бъде общо и абстрактно.

Именно поради това е необходимо в заповедта за задържане да се посочат конкретни данни, свързани с твърдяното престъпление.

В обжалваната заповед е посочен вида на деянието /престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, описано и словесно като управление на МПС след употреба на наркотични вещества/ с неговите най-основни характеристики, както и мястото на деянието. А доколкото заповедта е издадена незабавно след установяване на твърдяното престъпление, Съдът намира, че липсата на посочена дата на деянието не е съществен пропуск.

Съдът намира, че задържаното лице е било надлежно уведомено за основанията за неговото задържане, с оглед събраните по делото доказателства, а именно копия на материали от прокурорска преписка за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. С оглед характера на самото деяние жалбоподателят очевидно лично е участвал при даването на проба с техническо средство Дръг тест и се е запознал с положителния резултат от същата. На същата дата той е дал сведения по случая, в които е посочил какви лекарствени препарати е използвал същия ден, което сочи, че е бил информиран и за причината за своето задържане и за положителния резултат за употреба на наркотични вещества. Освен това на същата дата му е съставена и връчена и заповед за налагане на ПАМ, свързана със спиране от движение на МПС, което се твърди да е управлявал при извършване на деянието. Допълнително, на същата дата и в присъствие на задържания жалбоподателят е съставен и АУАН № 996599/20.01.2024 г., в който също подробно е описано деянието по чл. 343б, ал. 3 НК.

Поради всичко изложено, Съдът намира, че в конкретния случай жалбоподателят е бил наясно не само с правното основание за своето задържане /посочено като чл. 72, ал.1, т. 1 ЗМВР, вр. чл. 343б, ал. 3 НК/, но и с фактическото такова. С това съдът намира, че са спазени и изискванията на Директива 2012/13/ЕС на ЕП и Съвета относно правото на информация в наказателното производство.

Съдът намира, че в случая не е нарушено и изискването за целесъобразност на издадената заповед, доколкото полицейският орган е установил признаците на престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК и е следвало да обезпечи възможността задържаното лице да даде кръвна проба в законовия срок, като по този начин се гарантира и обстоятелството, че лицето не би

употребило алкохол или наркотици от момента на тестването му с техническото средство до момента на вземане на кръвната проба, съответно, че не би закъсняло за даването на такава, с което да се лиши от възможност за проверка на резултата на Дръг теста.

Доводите на адв. П. във връзка с характеристиката на установеното наркотично вещество – бензодиазепин, са такива по съществото срещу евентуално повдигнато обвинение срещу жалбоподателя, като в момента на неговото задържане и преди резултата от евентуална кръвна проба, полицейските органи не биха могли да направят съответната проверка за конкретните химически характеристики на това вещество. А дали същото е високорисково или рисково, съответно в кой списък към Наредбата е включено, не се отразява на съставомерността на деянието и отново е въпрос по същество.

Воден от всичко изложено, Съдът намира, че издадената заповед за задържане на лице отговаря на законовите изисквания, издадена е от компетентно длъжностно лице, в нея е посочено фактическото и правно основание за задържането, поради което и следва да бъде оставена без уважение и подадената срещу нея жалба.

В този смисъл се явява основателна и претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като съдът намира, че с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, следва да определи такова в размер на 100 лв.

Воден от горното и на осн. чл.172 и чл.172а от АПК,

СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената жалба срещу Заповед № 225зз-66/20.01.2024 за задържане на Л. С. Л. ЕГН *** на осн. чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА жалбоподателя Л. С. Л. ЕГН *** да заплати в полза на СДВР сумата от 100 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба по реда на

Глава XII от АПК пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от днес.

Съдия при Софийски районен съд: _____